

МОГИЛЯНСЬКА КРИЦЯ

Травень 2002 (№4)

ДУМКА

Юрій Андрухович,
письменник, есеїст, автор романів "Рекреації", "Московіада", "Перверзії" і т. ін.

– Як Ви оцінюєте роль засобів масової інформації в суспільстві?

Ю.А.: Я хотів би, щоб у нас все ж таки вагомніше місце посіли газети, як це є в нормальних суспільствах. Ситуація друкованих мас-медіа в нашому теперішньому житті мене не влаштовує. Загалом я не знаю впливових газет. А ті, які можуть якось претендувати на звання певної впливовості в силу тиражів, на жаль, достатньо низького рівня і виростають з якихось сумнівних платформ. Безумовно, вони не є незалежними.

Натомість у нас, очевидно, найвпливовішим залишається телебачення. Щодо нього, на жаль, ще більш невтішні висновки. На мій погляд, воно перебуває на страшенно низькому рівні. Я порівнюю з тим, як розвивалися деякі телевізійні структури: наприклад, «1+1» сьогоднішнє з тим, як воно починалося. Я бачу абсолютно два різні телевізійні утворення. Парадоксальним чином там залишилися всі ті ж самі люди. Але на сьогоднішній день це структура, яка все щось інакше робить і виконує програму на замовлення.

Щиро кажучи, мені шкода того давнішого. А зараз мені б навіть не було шкода, якби їх закрили внаслідок цього демаршу Рабиновича. Я, як глядач, від цього нічого б не втратив. Для мене відбувається якесь якісне падіння цього каналу. Я свою потребу в масовій інформації задовільняю за рахунок інтернету. Перелік видань, які я щодня прочитую, не такий вже й великий. Я зосереджуюся на трьох-чотирьох виданнях. Базовим для мене була і залишається «Українська правда». По-друге, я завжди заходжу на forum. І час від часу читаю obkom.net. Зараз я говорю з точки зору споживача цієї інформації.

– Тобто Ви вважаєте, що найбільшій довіри заслуговують інтернет-видання у порівнянні з телевізією та друкованою пресою?

Ю.А.: Ті, до яких я звертаюся, так тому що я вбачаю в опублікованих там матеріалах той чи інший ступінь їхньої незалежності. А це є страшенно важливо для нормальних мас-медіа.

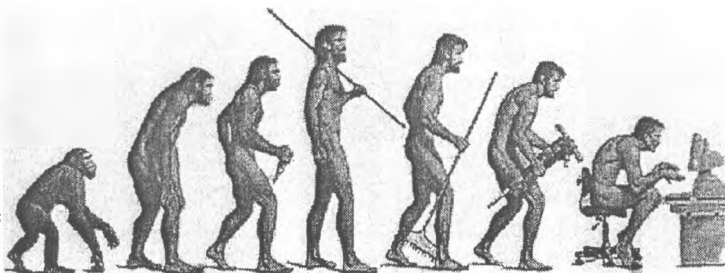
Спудейське Братство

- Вітаємо Тетяну Салову (ФЕН-2) з обранням її на посаду голови Спудейського Братства! Ми бажаємо Тетяні плідно працювати на новій посаді, захищати інтереси братчиків та всіляко сприяти розвою СБ. Успіху!
- Дорогі малюки СБ! В останні дні травня на вас чекає чудове "Свято малюків", тож обов'язково скористайтеся можливістю добре провести час, поспілкуватися зі своїми патронами й долучитися до спудейського життя. Ваше Братство любить вас і сподівається на взаємність!
- Малюки, які досі не мали патронів, увага! Зайдіть, будь ласка, до СБ і поцікавтеся, кого призначено вашим патроном на засіданні Ради СБ 16 травня.

Інтернетизований світ

Надія Матвійчук

Жоден з винаходів епохи технічного прогресу не поширився так швидко, як інтернет. За оцінками фахівців, кількість його користувачів у 2004 р. становитиме один мільярд осіб. Проте число користувачів мережі в світі неоднакове. Наприклад, це 40% північних американців, але лише 0,7% китайців, натомість вся Африка має менше, ніж 1% відсоток від підключених до інтернету

комп'ютерів у світі. Наразі майже кожен другий у Німеччині має доступ до інтернету: 46,1% населення віком 14-69 років тільки 2001 року

користувалася інтернетом регулярно. Від 1997 року число користувачів інтернету в Німеччині зросло з 5,6 млн. До 24,2 млн чоловік (у 4 рази!) Теоретичну ж можливість (можу, але ще не роблю) користуватися мережею у цій країні мають 32,1 мільйони осіб. За такими показниками Німеччина має в Європі середні позиції. Отже, говорити про те, що інтернет-бум вже досяг свого ступеня насичення, ще зарано.

Поширення інтернету серед молоді в Німеччині є надзвичайно великим: 76% 14-19-річних та 66% 20-29-річних. Безперечно, Україні не завадило б якомога активніше долучитися до інтернетизованого світу.

“Шановний психологу, ось не знаю що робити...”

чи то піти втопитися...”

Сергій Хващук.

Якби ця фраза належала Мартіну Ідену, можливо, його життя просто було б кориснішим, цікавішим, більш насиченим і, безперечно, збалансованим. Та на один сумний шедевр світової літератури стало б менше. Можливо, тоді в Сполучених Штатах було трохи менше психологів, і люди не завжди мали потребу (можливість) шукати виходу з депресії.

Але й зараз більшість людей іде по життю стандартним шляхом, не зважаючи куди і навіщо. Якщо й існує мета в житті, то вона не осмислена самою людиною, а просто запозичена, скопійована. Власне, механізм визначення такої мети просто відсутній. Про це не те що ніхто не говорить, а більшість просто ніколи й не замислюється. Те, що людина не має мети в житті – лише частина біди. Найгіршим є той момент, коли мета вже досягнута або просто потребує негайного переосмислення. Тоді настає криза, з якої виходу можна і не знайти.

Проблема класична і не втратила актуальності в часи формування нової ментальності, у часи перетворення “гвинтиків” на самостійні деталі. Людина завжди була один-на-один з детермінацією свого шляху, і зараз вона знову не знає, що робити, як обирати, як визначати головне. Та суть справи скоріше не у знанні специфічного, “тайного” алгоритму самовизначення, відшукування мети, а у відношенні людини до свого життя, у звичці думати про нього, в рівні духовності навіть.

Оперуючи банальностями та пропагуючи апатичність, навіть дуже розумні люди у кризових ситуаціях схильні визначати життя як важку хворобу з незмінним брутальним фіналом. Як не дивно, зовсім інші епітети використовуються для того доброго, що завжди швидко забувається. І це закономірно, бо песимізм та апатія ведуть тільки до ще більшого песимізму та апатії. Та давати якусь пораду як висновок часто буває просто смішно, і я можу тільки сподіватися, що ви, перед тим, як перейти до наступної статті, просто спробуєте відповісти на питання про сенс, мету свого життя...

Федеративна республіка Україна

Олеся

Дай, Боже, вам побитися, а нам подивитися

Вже, здається, повсихали усі ті грушки, за які можна було б пошваритися луганчанам і львів'янам, кримчанам погнати бочку на гуцулів (список можна продовжити). Втім, проблема “чужого городу” існує досі, вдало політизується та сплітається із проблемами корумпованості та економічної нестабільності, протиріччями між центром та регіонами. Питання західної і східної України - це ображені «бандерівськими» наїздами та економічними складнощами жителі східної України, це також неприкаяна «українськість» галичан, якій «у проєкті «Україна» не знайшлося належного місця». Саме з цим пов'язують розвиток такого дивного явища як «галицький сепаратизм» (проєкт «незалежної» Галичини від Збруча до Сяну і Карпат - без «советизованих» областей, з населенням 5 млн. вибраних українців, де пануватиме українська мова і велич Галицького князівства тощо) й альтернативної йому ідеї федерації для України.

НаУКМА, яка просто цвіте представниками різних регіонів, має свій досвід вирішення зазначеної проблеми «ваших і наших». Об'єднані під пара-

солькою більш-менш подібних цінностей, прагнень, могилянці стають своєрідним культурним монолітом, у якій регіональна приналежність є зовсім не визначальною. Тут не існує ідеї «галицького сепаратизму», втім вдало прижилися обрядові традиції західних областей України. Студентство охоче “завантажується” в автобуси, вагони й разом із СБ іде “обкультуруватися” (якщо ще не встигло) традиціями гуцульщини, львівщини, іноді забуваючи, що в усій Україні теж мирно існують дещо занедбані, але все ж традиції, і навіть свій патріотизм. Змішані із рядянською штучністю у східних, центральних регіонах, вони “оклигують” і дуже потребують заохочення.

Тож наша НаУКМА має хороші шанси стати новатором у відродженні специфіки всіх регіонів України так, щоб їх різниця не завжала єдності. Відсутність протистояння на ментальному рівні між могилянцями з різних регіонів свідчить про демократичність мислення, а яскраві регіональні відмінності при цьому справедливіше сприймати як ознаку багатогранності народу.

Білий vs. рожевий

Троль

Дивно, чому японці так обожнюють свою рожевопелюсткову сакуру?

Прості білі сніжні вишні набагато красивіші. Вишневий цвіт - саме щастя, неймовірна есенція радості, очищена від усіляких домішок, вільна від сакурувських ілюзій, наївності та помилок. Це правда, що стоїть біля витоків буття, незмінна й вічна, втілення цноти, причому не такої, на яку зглянулося життя, захистивши від неприємностей та гіркоти розчарувань,

чий рожевий флаг - маніфест везунчиків, тендітні мрії котрих зберіг щасливий випадок. Ні, білий світлий не тому, що його було помилувано: просто він не може інакше. Він не беззахисний, хоч і здається вразливим,

адже білий - єдиний колір, здатний віддзеркалити все. У ньому - внутрішня сила шаленого пориву, мудрість і радість, світло й пам'ять, він - життя, вічне не тому, що не може померти, а через свою здатність відроджуватися знову.

Релігія по-українськи

Оксана Піроженко

Україна - держава сповідників унікальної релігії. Полягає вона в очікуванні всіляких див. А особливо - добробуту та процвітання. При цьому нас не хвилює час та короткотривалість життя. Ми поводимо себе як безхребетні, головний ритуал яких, - настирливе очікування безкоштовного дива. На нашу голову ніколи не впаде цеглина, проте періодично падають мішки з твердою валютою. Вітаємо тебе, рідна фінансова допомога! Ти вже невід'ємна частинка нашого щорічного бюджету. Тому кожного разу, коли якісь наївні меркантильні розумники пропонують нам знаходити свої шляхи виходу з кризи, ми, як справжня нація без комплексу неповноцінності, зустрічаємо тебе з розкритими обіймами. Уже з самого початку, надавши собі перше місце у Всесвіті, ми існуємо в іншому вимірі, в якому відсутнє поняття цілеспрямованості. Ну, навіщо нам розвивати власне виробництво, навіщо внабиратися досвіду розбудови національної економіки у країн Заходу?! Ми вже давно визначили для себе, що весь світ танцює під нашу дудку та намагається повернути нашу увагу до себе. Ми з легкістю допомагаємо вирішувати проблеми сусідам, бо своїх проблем у нас немає. Ми - найдосконаліші, тому майже нічого не створюємо. Все обертається навколо нас, і фінансова підтримка розвинутих країн лише укорінює нашу головну релігію очікування безкоштовних див.

Шевченківська премія: національна відзнака чи прикмета авторитарного режиму?

Либонь, настає той час, коли кращі представники українського письменства вважатимуть за краще дистанціюватися від участі в номінаційному процесі Шевченківської премії. Як і знані режисер Ілленко та письменник Юрій Андрухович, Оксана Забужко декларує вже не скепсис, а радикальне несприйняття державної шевченківської премії як соціальної інституції
Пані Оксана прокоментувала свою позицію таким чином:

«Це не скепсис, це позиція, яку я досить послідовно сповідаю і декларую починаючи з 1991 року, коли вперше постало питання, що нам робити з цією спадщиною Української РСР, цієї Державною премією Української РСР імені Шевченка, котра була і фактично залишається показником державної літератури і авторитарного режиму, який привласнює собі літературу на правах такого собі ідеологічного чи то пак ідейно-художнього міністерства.

Я думаю, варто роз'яснити, що державні премії з літератури як найвищі щорічні літературні відзнаки, котрими держава вшановує своїх придворних першого поста, першого прозаїка, першого художника і т.і. існували в 20 столітті, принаймні на нашій пам'яті, в останній третині 20 століття, тільки в СРСР.

Той факт, що кілька років тому кандидовані на премію режисер Ілленко і письменник Андрухович відмовилися брати участь у цьому преміальному марафоні свідчить про те, що свідомість бодай української інтелігенції міняється.

Я не можу не зауважити ще одну річ. В нинішній ситуації такого роду щорічна премія є, я би сказала, ще й ганебним лицемірством держави по відношенню до літератури, котру вона, держава, м'яко кажучи, «опустила». Подивіться, що у нас робиться: наш книжковий ринок на 92 відсотки колонізований сусідньою Росією. Ця ситуація виникла 5 років тому, коли Росія прийняла славетний федеральний закон про скасування державного податку на всю продукцію науки, культури, освіти. В той самий час Україна - спасибі рідній державі - мала найвищий книжковий податок в Європі - 28 відсотків. Неважко було передбачити вже тоді - при повній прозорості кордонів це просто руйнувало наше книговидання. Урядовці були попереджені, але вони й вухом не повели, тобто вони продемонстрували не тільки некомпетентність, а й абсолютну байдужість до української книжки і потреб українського ринку.

Минуло 5 років й сьогодні ми втрачаємо за приблизними оцінками спеціалістів близько 100 мільйонів американських доларів щорічно, які йдуть з України в Росію за ось ці 92% російської книжкової продукції на нашому книжковому ринку.

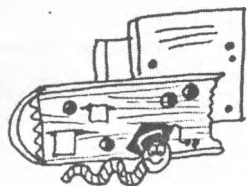
Те, що в сучасній Україні унеможливлено письменство як професія, якою можна заробляти собі на хліб, дає змогу поставити письменників навколішки перед будь-якими державними жєстами. Раби коштують дешево - яку б премію їм не кинули, вони скажуть «Спасіба таварішу Сталіну за наше щастливе дєтєства!»

www.pravda.com.ua

ГОРОСКОП

Новини
з Альфи Центаври
записала Надія Матвійчук

ФГСН

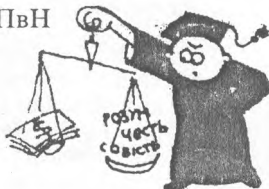
Гуманітарії, ваш девіз – “Романтика forever!”. Ваші філософські зорі стримано посміхаються і, пропонуючи суцільну політкоректність, радять хоча й не розслабитися цілковито, однак пам'ятати, що найкраще думається поза паркими аудиторіями, на природі.

ФПрН

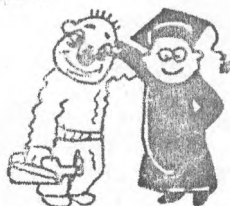
Природничники! Зорі сприятимуть вам в усіх ваших практичних роботах і допоможуть уникнути дослідницьких травм. Однак не зловживайте рідинами й виявіть деяку обережність, якщо помітите непередбачувані хімічні реакції в своєму організмі.

ФПвН

Панове правники, зорі хочуть попередити вас: підвищення сонячної активності призводить до зменшення вашої звичайної пильності й відповідальності, тому краще не перенавантажуватися й приділити по-більше часу відпочинку.

ФСНТ

Вельмишановні соціологи! Зорі пропонують вам урешті-решт дати спокій виснаженим респондентам. Висновок про те, що життя прекасне, ви можете зробити й самотужки.

ФЕН

Дороге панство, зірки констатують: з розряду “економіста серйозного” ви ніяк не хочете перейти до розряду “економіста пустотливого”, однак розрахувати вартість кожного прожитого дня неможливо – вона незліченна, тож годі й намагатися!

ФІН

Народ! Електронні квіточки не мають запаху, отож зорі констатують: для вас розпочинається чудовий позаелектронний період, всіма принадами й можливостями якого вам слід користуватися якнайкращим чином. Посміхніться світові!

Ода фізкультурі

Солдат Джейн

Кріпись спудейство: йде фіз-ра!
Томи навчання скинути пора.
Шкода лишень, що наші фізруки
Люблять вимотувати з нас усі
кишки.

У роздягалці завжди тіснота:
Дівоче зборисько – то штука є
страшна.
Тим паче, коли вони майже голі,
Щоправда, після фізкультури
кволі.

Ми любимо складати нормативи.
Почервонілі і щасливі,
Але до краю розтовстілий зад
З усього тягне нас назад.

В фіз-залі хлопці і дівчата
По-фізкультурному навчилися
загравати.

Хоча до тренажерів йдемо окремо,
Та в переходах досить темно...

Дивитись любимо таки на юнаків
І кроки жваво приставні стрибати.
Життя одне, на жаль, - не декілька
життів:
На фізкультурі можна встигнути
багато!

А славний той підйом з
переворотом
Заводить всіх дівчат страшенно.
Для хлопців меншає уся робота,
Бо трудяться вони ненадаремно!

А як дівчата грають в волейбола,
Коли стоять всі юнаки довкола!
М'ячик волейболістки так
кидають,
Що хлопці собі *take* уявляють...

Така у Могилянці фізкультура,
Що не витримує скромна моя
натура.
Мушу щоразу я через себе
переступати,
Коли каже фізрук лягати й ноги
розкидати.

Могилянська криця. Газета Спудейського Братства НаУКМА
(Ц-107, т. 416-45-49)

Головний редактор: Матвійчук Надія. Редактор: Попадюк Вікторія
Редакційна Рада: Мигаль Леся, Солова Тетяна, Матвійчук Надія.
Верстка: Карташов Дмитро.

Авторські права застережені. Думка авторів часом є зовсім
відмінною від думки редакції.

Особлива подяка Декану з роботи зі студентами

UKMA Library * Book

0406678